

Colonialaffaire, og om de Offre, Danmark i faa Henseende bør bringe, retfærdigen kunne strække sig videre end til at gjøre Udlaget for Colonierne i den Arrække, hvori man troer, at en Udvæjning imellem dem selv indbyrdes vil lægge Beslag paa Alt, hvad de selv kunne tilvejebringe.

Finantsministeren: Jeg kan ikke finde det hensigtsmæssigt for Tiden at indlade mig dybere paa, paa hvilken Maade man i sin Tid kunde erholde Bederlag af Coloniernes Beboere for, hvad der nu maatte findes Anledning til at yde de forrige Bestdere af Ufrle, og jeg betragter det ogsaa som overflødig udtryffeligt at udtale det i denne Lov, da man dog for Diebliffet ikke vil være istand til samtidig dermed at give saadanne Lovbestemmelser, som ville bringe de Paagældendes Penge til at flyde ind i Statskassen. Derimod er det vist, at Moderlandet altid vil have det i sin Magt, naar det viser sig, at Coloniernes egne Midler ere tilstrækkelige dertil, at søge ved søgede Skatter og Afgifter eller paa anden Maade Erstatning for det Forskud, der nu maatte ydes Colonierne. Strax at bestemme, at der til Dækning af det Bederlag, der nu paatænkes givet Colonierne, skal udfriyes en Skat af den og den Bessaffenhed, og i alle dens Dele strax at normere den ved Lov, antager jeg for Diebliffet vil være umuligt, og derfor finder jeg det utilraadeligt, at noget optages herom i dette Lovforslag, og overflødig maa jeg som sagt finde det, naar man ikke strax kan anordne Skatten, eftersom man altid har Magten dertil senere. Naar jeg idag ikke har erindret Noget imod den Bemærkning fra den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), som blev fremsat med Hensyn til den Betydning, der maatte tillægges en separatistisk Selvbeflutning fra Coloniernes Side, saa er det, fordi jeg ikke har anseet det for denne Sag directe vedkommende, og fordi jeg har under en tidligere Sags Behandling, hvor dette Spørgsmaal forelaa, tilstrækkelig imødegaaet den. Jovrigt har vistnok den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds ikke meent, og jeg altsaa heller ikke, forsaavidt jeg sluttede mig til ham, at udtale nogen Behreidelse over, at den danske

Regjering havde ført Colonierne til det Punkt, hvorpaa de befandt sig, da Emancipationen i 1848 indtraadte; jeg troer meget mere, og har ogsaa ved en tidligere Leilighed fundet mig opfordret til at udtale det, at den danske Regjering kan tilegne sig det som en Fortjeneste, at den fremfor nogen anden Regjering, der har Slaver, har forstaaet igjennem en Række af Aar at udvikle Samsundstilstanden i Colonierne dertil, at den blev moden for Emancipationen; men den Omstændighed, at Regjeringen ikke har Skyld men Fortjeneste af et saadant Forhold, kan i mine Tanker ikke dispensere Moderlandet fra Følgerne af den Slutsteen, som er bleven lagt paa det Lovgivningsværk, der siden 1755 stadig her har været fremmet. Jeg kan, som jeg tidligere har udtalt, meget gjerne indrømme, at Hs. Maj. Kongens Undersaatter i Vestindien staae i et mindre nøie Forhold til hans Undersaatter her hjemme, end Moderlandets forskjellige Indbyggere staae i til hinanden indbyrdes; men af det sjerne Forhold, hvori Undersaatterne kunne siges at staae til Undersaatterne i Moderlandet, følger endnu ikke, at Undersaatterne i Moderlandet kunne afvise al Deeltagelse i at bære de Byrder, som Colonierne ikke i Diebliffet alene formaae at bære. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Rothe) har i Rescriptet af 1847 fundet en tilstrækkelig Grund til at paastaae, at Regjeringen, efter at have givet et saadant Rescript, slet ikke var berettiget til nu at begjere Bederlag for Planterne. For det Første maa jeg nu bemærke, at det ingenfinde er udtryffeligt udtalt, at dette Rescript ikke skulde kunne medføre nogen Erstatning for Planterne, og i Vestindien har man meget almindeligt næret denne Anskuelse. Moderlandets Regjering har imidlertid sikkert vidst, at det ikke var den høifalige Konges Mening at ville indrømme noget Bederlag, vel at mærke, naar de tolv Aars Ufrihedstilstand, som Rescriptet tilfagde, virkelig vedblev. Men det fremgaaer ogsaa af Forholdet, at det maa antages at have været den høifalige Konges Mening, at, hvis de 12 Aar ikke forløb, inden Ufrihedstilstanden ophørte, saa vilde han være betænkt paa at yde Negerbesidderne et Bederlag; en